

Грабчо.

Да, питамъ азъ.

Стоилъ.

Една богиня, която сама извинява всичко що върши, — любовта.

Грабчо.

Любовта ?

Стоилъ.

Да !

Грабчо.

Хубава любовъ, хубава любовъ наистина ! любовта на жълтицытъ ми !

Стоилъ.

Не, господине ! не мя съблазни мене богатството ви ! не блеснаха жълтицытъ ви въ очитъ ми. Увѣрявамъ вы чи не щъ нищо отъ имотътъ ви, стига само да ми оставите съкровището, което имамъ сега на-ржка.

Грабчо.

Нѣма да тя остава, бре не знамъ каквы діаволы да ся пукнатъ. Я виждь тамъ безстыдностъ ! да иска предъ очитъ ми да ми задържи съкровището, което открадна ?

Стоилъ.

Кражба ли наричате вый това нѣщо ?

Грабчо.

Да ли го наричамъ кражба ? такова едно съкровище ?

Стоилъ.

То е едно съкровище, наистина, най-